

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng Chủ Nhật, ngày 05/05/2024.

TỊNH KHÔNG PHÁP NGŨ

BÀI 117

Hòa Thượng dạy rằng con người trong thế giới này đều đang hứng chịu tình hình thời tiết càng ngày càng khắc nghiệt, thiên tai bão lũ khác thường. Hòa Thượng khẳng định rằng hoàn cảnh khác thường như vậy là do lòng người khác thường.

Chúng ta học Phật pháp và chuẩn mực Thánh Hiền nên thấy rõ rằng người xưa sống và làm theo chuẩn mực còn con người ngày nay thì sống một cách tùy tiện. Người ngày nay đã phớt bỏ luân thường đạo lý tức là họ đang làm ngược lại chuẩn mực làm con thì phải hiếu, làm học trò thì phải kính trọng Thầy Cô, cấp dưới nghe lời cấp trên. Đây chính là điểm khác thường.

Chúng ta có thể quán chiếu thì thấy ngay Cha Mẹ chúng ta đối đãi với chúng ta giống như chúng ta đối đãi với con mình nhưng chúng ta lại đối đãi với Cha Mẹ đôi khi không bằng đối đãi với con. Đây chính là trạng thái “*tự tư tự lợi*”, là “*cảm tình dụng sự*”. Rất ít người nhận ra sự khác thường này mà đa phần con người ngày nay đều mắc phải.

Hòa Thượng chỉ dạy con người đang ở trong tai nạn mà muốn thoát khỏi tai nạn thì phải tu biệt nghiệp, tích cực tích công bồi đức. Đạo lý này rất rõ ràng! Không thể nói không tin thì không có. Chỉ vì không tin mà khi hoàn cảnh diễn ra chúng ta sẽ rất thâm. Nếu chúng ta tin thì khi sự việc xảy ra chúng ta đã có sự chuẩn bị để đối đãi, để chủ động hơn.

Hòa Thượng nhắc nhở: “***Chúng ta là những người tu hành thì nhất định phải cầu phước báu cho tất cả chúng sanh.***” Nghĩa là chúng ta làm mọi việc để chúng sanh được lợi ích.

Hệ Thống Giáo Dục Khai Minh Đức hôm qua đã đến trường SOS chia sẻ. Kết thúc buổi nói chuyện là những lời tri ân tha thiết và nguyện vọng cao cả của các con khiến ai cũng bất ngờ và xúc động. Các em đã phát khởi chí nguyện mạnh mẽ mà những trẻ được Cha Mẹ bảo bọc trong nhung lụa chưa chắc đã có.

Chúng tôi khuyên các con không nên mặc cảm rằng mình bị bỏ rơi, các con có mặt trên cuộc đời này là đã may mắn lắm bởi ngoài kia có những đứa trẻ bị phá bỏ từ trong bào thai. Nhiều trẻ vùng cao sống rất khó khăn, giao thông đi lại không thuận lợi, đi từ nhà đến trường thì bùn sinh đã bám hết lên người. Chỉ trong một giờ chia sẻ, đã có em

chuyển đổi từ tâm oán hận thành tâm tri ân. Đứa bé đó nói rằng trước đây con hận Cha hận Mẹ nhưng hôm nay, con hiểu được, con cảm ơn Cha Mẹ đã cho con đến thế gian này cho dù con không biết Cha Mẹ là ai và ở đâu?

Cũng trong ngày, Hệ thống đã có buổi nói chuyện với hơn 200 em sinh viên ở Nha Trang. Chúng tôi khuyên các em phải làm tròn sứ mệnh người học trò thì mới có thể gánh vác được sứ mệnh làm Thầy Cô giáo.

Việc làm của Hệ Thống chính là đang cầu phước báu cho chúng sanh. Đó là tận tâm tận lực đem chuẩn mực của Phật, Bồ Tát, Thánh Hiền và của người xưa để rao giảng khắp nơi. Đó là tưới tẩm cho các em học sinh, sinh viên và mọi người đạo lý chuẩn mực, phương pháp đúng đắn để ai ai cũng biết rõ vai trò bổn phận của mình cần phải làm là gì rồi hướng theo đó mà phấn đấu. Chính việc làm như thế mới giúp chúng sinh tự sinh ra phước báu cho chính mình.

Có người tưởng rằng cầu phước báu cho chúng sanh là cầu khẩn, vái lạy trước Phật. Họ không làm gì cả mà chỉ ngồi đó cầu nguyện mong đời sống có thể tai qua nạn khỏi. Họ không biết rằng những việc đó sẽ đạt được chỉ cần chúng ta sống đúng chuẩn mực đạo lý làm người. Thánh Hiền do dạy mà ra, cho nên thông qua giáo dục các em mới có thể biết chuẩn mực đạo lý mà làm theo.

Khi làm việc, muốn lợi ích chúng sanh, chúng ta phải dùng mọi phương tiện khéo léo dẫn dắt họ đến với chuẩn mực của Phật, Bồ Tát, Thánh Hiền. Đó chính là vì chúng sanh cầu phước. Ngồi đó với tâm vọng tưởng, loạn động rồi lạy Phật, niệm Phật, tụng Kinh mà cầu phước cho chúng sanh thì cũng tốt nhưng phước ở đâu mà có. Nếu thật sự có tâm thanh tịnh thì việc làm đó của chúng ta mới có được công đức phước báu hồi hướng cho chúng sanh.

Hòa Thượng nói: **“Đoàn thể của Phật giáo là đoàn thể phước báu. Cho nên trong Tứ Hoằng Thệ Nguyện có nguyện đầu tiên là: Chúng sanh vô biên thệ nguyện độ”**. Đoàn thể có phước báu là một chúng hòa hợp tu hành đúng giáo pháp và giới luật, tận tâm tận lực tiếp độ chúng sanh.

Vậy làm thế nào để độ chúng sanh? Đó là mỗi cá nhân trong đoàn thể phải là người tu hành có giới đức tinh nghiêm. Chúng sanh nhìn thấy tăng đoàn nhà Phật tu hành tinh nghiêm sẽ sanh tâm ngưỡng mộ thì đó chính là độ chúng sanh. Cho nên Hòa Thượng nói rằng bố thí pháp ngày nay là làm ra tấm gương để chúng sanh thấy mà bắt chước làm theo.

Xã hội ngày nay gương người tốt việc tốt, gương hiếu hạnh càng lúc càng ít, trong khi gương bất hiếu, phá gia chi tử càng lúc càng nhiều, thậm chí gương học trò phản thầy cũng được nhiều người ủng hộ. Cho nên, những bậc Thầy tu hành một thời gian đều rút về trốn tịch tĩnh vì những thứ xung quanh quá chướng tai gai mắt khiến các Ngài rút về chốn thâm sơn cùng cốc để cho chúng sanh đừng tạo thêm nghiệp.

Hòa Thượng nói: **“Tứ Hoằng Thệ Nguyện lưu lộ từ nơi tự tánh của chúng ta. Nếu trái tự tánh mà chỉ cầu phước báu hiện tiền của chính mình thì sai rồi. Người tu hành đọa lạc rất nặng, rất sâu”**. Chúng ta phát tứ hoằng thệ nguyện chỉ ở bề ngoài, không từ nơi tự tánh thì hoàn toàn sai.

Người tu hành đọa lạc sâu vì họ biết rõ nhân quả mà vẫn làm ra những việc *“thương thiên bại lý”* tổn trời hại người. Giống như ở thế gian, người ngờ nghệch vô tình phạm lỗi và người biết luật mà vẫn làm sai luật đương nhiên có mức độ phạm tội khác nhau. Có người học Phật nhưng phạm lỗi khi được người khác khuyên thì nói rằng họ biết địa ngục thật đáng sợ nhưng họ không cưỡng lại được tập khí. Như vậy là họ đã biết mà còn cố phạm.

Hòa Thượng nói: **“Nhất định phải chân thật tu hành, tự thay đổi, tự làm mới chính mình thì sẽ có thể tiêu được nghiệp chướng. Khi đó, nếu có giảng Kinh thì chúng ta giảng sẽ thấu tình đạt lý và nếu làm lợi ích chúng sanh thì việc làm của chúng ta mới chân thật lợi ích cho chúng sanh. Nếu không thì tất cả việc làm của chúng ta chỉ là vì tư lợi mà làm.**

“Chúng ta học Kinh cho nhiều, nghe pháp cũng không ít thế nhưng vì chúng ta không y giáo phụng hành, chưa nghe lời làm theo, nên nghiệp chướng vẫn không thể tiêu trừ. Chẳng những thế, nghiệp chướng càng lúc càng nặng hơn.” Ngược lại, người tu hành mà y giáo phụng hành theo chuẩn mực của Phật Bồ Tát Thánh Hiền thì phước báu và đức hạnh của họ sẽ vượt trội.

Lúc nhỏ chúng tôi từng nghe câu nói: **“Bổn đạo thì đông mà thuyền vông chớ không đầy”**. Cách chúng ta cả trăm năm, Học trò của Thầy Lý Bình Nam là 300.000 người mà chỉ có 30 người vãng sanh. Còn ngày nay mức độ xen tạp của con người hiện đại nhiều hơn do có sự phát triển của điện thoại, Internet thì đúng là **“chờ không đầy”**.

Hòa Thượng lại nhắc nhở: **“Người tu hành chúng ta một lòng ở đạo, hoằng pháp lợi sanh”**. **“Ở đạo”** là hằng ngày chúng ta y theo, sống theo chuẩn mực mà **“hoằng pháp lợi sanh”** tức là phát huy giáo dục của người xưa, chuẩn mực của Thánh Hiền. Người có tâm thái như vậy tức là đàm bạc với thế gian, không cần đến quyền thế, không cần hưởng thụ **“năm dục sáu trần”**, xa lìa được **“danh lợi”**, mới tương ứng với đạo.

Hằng ngày họ chỉ lo sửa mình, lo giúp ích chúng sanh mà còn thiếu thời gian. Khởi tâm động niệm của họ không muốn hưởng thụ. Hòa Thượng từng dạy: **“Nhân đáo vô cầu phẩm tự cao”** tức là con người đạt đến tâm không mong cầu tiền tài, danh lợi, quyền lực thì tự khắc phẩm đức sẽ nâng cao. Người mong cầu đủ thứ thì không thể vun bồi được đức hạnh.

Người ngày ngày đang vun bồi đức hạnh tức là đã làm ra được tấm gương tốt cho cộng đồng xã hội. Một người có đời sống nghiêm túc chuẩn mực mà hiện đời chưa độ

được chúng sanh thì ngay khi họ mất đi, họ vẫn có thể độ được chúng sanh. Giống như thể hệ sau biết đến Hòa Thượng với tấm gương của một người đã vãng sanh.

Hòa Thượng khẳng định: **“Ngày ngày nhất tâm niệm Phật, thanh tịnh tu hành thì đó chính là bốn phận của người học Phật chúng ta. Mọi việc ở thế gian này, qua được là tốt rồi. Không cần phải quá chi li tính toán.”** “Qua được” nghĩa là cơm đủ no, áo đủ ấm, nhà có thể che mưa che nắng không cần phải đèn đài điện các hay yến tiệc cao sang hay không nên khắc ý, cưỡng cầu.

Hòa Thượng biết rõ chúng ta sống hằng ngày quá chi li tính toán, luôn lo lắng việc ăn ra sao, ngủ thế nào, những thứ đó làm tâm chúng ta bị nhiễu loạn. Việc này có thể rèn luyện được bởi mọi thứ đều là do thói quen mà ra. Chúng tôi lúc nhỏ ở thôn quê, chẳng có gì mà ăn, chỉ ăn khoai mì, bánh gối và ăn miết thành quen. Đến giờ vẫn chỉ muốn ăn những món đó.

Chỉ vì chi li tính toán, lo lắng như vậy nên mọi thứ đều làm chúng ta động tâm do đó tu hành không có lực. Chúng ta suốt ngày chìm trong “*danh vọng lợi dưỡng, ảo danh ảo vọng*”. Được khen thì mũi chúng ta nở to như trái táo còn bị chê thì mũi chúng ta như trái ấu. Chúng ta không có tâm thanh tịnh để không chế tập khí phiền não của mình.

Hòa Thượng chỉ dạy rằng: **“Chỉ cần là việc chân thật lợi ích cho chúng sanh thì chúng ta nỗ lực làm. Đấy chính là công đức, phước báu viên mãn. Hằng ngày mọi thứ nên tùy duyên mà không phan duyên. Không nên quản tiền, không nên quản người, không nên quản việc. Đây chính là thanh phước của người tu hành.”**

Phần nhiều bài học hôm nay, Hòa Thượng nhắc đến chúng học trò xuất gia xung quanh Ngài. Xuất gia và tại gia khác nhau ở hình tướng, quan trọng là tâm tu hành. Thân tại gia mà toàn tâm toàn lực vì chúng sanh thì “*thân tuy tại gia mà tâm đã xuất gia*”. Mặt khác, thân xuất gia mà tâm chỉ lợi ích riêng mình thì “*thân tuy xuất gia nhưng tâm vẫn chưa xuất gia*”. Cho nên tu hành không phải ở nơi hình tướng mà phải ở nơi tâm của mình./.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!